

**Павелъ.** Ни дума! Излѣзъ си, излѣзъ си!  
(Отпуска се на стола си).

Дѣла излиза.

Дълго мълчание. Павелъ, оборилъ глава, едва поема и трие веждитѣ си. Въ това врѣме се чува цигулката и той скача.

**Павелъ.** (Като че си упомня). Той пакъ свири! Тоя човѣкъ не иска да разбере какъ убива други два живота! Ахъ, грозно човѣшко лекомислие!

Дълго стои срѣдъ стаята вмисленъ и като че не чува цигулката, чиито ехтения достигатъ по-бурно.

Приближава се бърже до прозореца и извиква.

— Недо, Недо!

*Гласа на Хаджи Николина.* Защо ти е, Павле?

**Павелъ.** Трѣбва ми.

*Гласа на Хаджи Николина.* Недо, иди горѣ, че те вика бато ти Павелъ.

**Павелъ.** (Отъ прозореца). Недо, иди кажи на г-нъ Тепавски, че го викамъ. Веднага . . . Кажи му, че много ми трѣбва.

**Хаджи Николина.** (Влиза). Павле, какво се казалъ на булката, че тъй си я разплакалъ.

**Павелъ.** (Ходейки изъ стаята, неотговаря).

**Хаджи Николина.** (Като го гледа уплашена). Господи! Какъ си живѣхте въ началото и сега . . . Какво има, бе синко? Кажи на майка си. Все може да ти улекне. Я вижъ по насъ: съ баща ти единъ цѣлъ животъ минахме и приказка не сме си по-срѣщнали, а пъкъ вий, млади хора и учени —

**Павелъ.** (Ходи развълнуванъ изъ стаята).

Цигулката спира веднага.

**Хаджи Николина.** Продумай, Павле.